

HỒ CÔNG TÂM

NGÀY THÁNG LƯU VONG

Hải Ngoại Nhân Văn xuất bản 1998

Trái Tim Vong Quốc

Rồi mái tóc cũng ngả màu sương khói
Hận lưu vong đê trĩu nặng đôi vai
Mắt đăm đăm trời cố quốc u hoài
Nghe tan tác những vàng son chói lọi

Những thương tích năm xưa còn lở lói
Những ghen ngào đau nhói nỗi chia ly
Những nỉ non thề thốt lúc ra đi
Những hăm hở hẹn nhau ngày trở lại

Nơi viễn xứ ôm mối sầu tê tái
Những ngày xanh theo năm tháng úa vàng
Mây trắng về sông núi phủ màu tang
Ai chết đó mà linh hồn quằn quại

Gởi búi tóc và trái tim bất hoại
Qua ngàn trùng sóng nước tới quê hương
Tóc thả trôi cho gió cuốn bên đường
Bay vút vường như ma Hời cổ đại

Tim một thuở sầu chưa nguôi quằn quại
Máu còn tươi như trái chín trên cành
Hãy táng treo trên ngọn cỏ thụ xanh
Cho chim chóc muôn phương về rửa rói

Trái tim ấy ba năm còn đỏ lói
Máu còn tươi như tiết đọng mặt trời
Trái khổ đau hãy nuốt vội chim ơi
Tim ta đó ôi trái sầu vơi vơi! []

Rồi Một Ngày

Rồi một ngày quê hương tàn chinh chiến
Đón anh về, thôn xóm lại reo vang
Đồng thơm hương, bông lúa mới chín vàng
Vườn trái ngọt chim từng đàn ríu rít

Rồi từ ấy trên bến sông tịch mịch
Lại rộn ràng lên khúc hát giao duyên
Kính lạch miền Nam ơi chảy dịu hiền
Và tươi mát như mùa Xuân bất tận

Rồi anh sẽ theo em lên trường quận
Nghe muôn tà áo trắng phất phơ bay
Ở rượu không uống mà lòng anh say
Em khúc khích cười rung rinh vành nón

Rồi cô giáo hân hoan niềm vui lớn
Lên giảng bài Lịch Sử Việt hôm nay
Đất nước ta ơi rực rỡ từ đây
Nam Trung Bắc sạch bóng thù Cộng Sản! []

Trả Lại

Rồi một buổi ta về lòng đất lạnh
Tuyết rơi đầy phủ kín kiếp lưu vong
Thôi già từ vàng trắng úa rêu phong
Hồn lạc lõng ở phương trời vô định

Rồi một buổi ta về nơi thanh tịnh
Trá nỗi sầu chất ngất lại nhân gian
Trả ngày đông tháng giá lại cơ hàn
Vội mặc cảm ra đi đây tội lỗi

Rồi một buổi ta về trong bóng tối
Trả lại người ánh sáng với chiến công
Trả lại người nguyên vẹn một dòng sông
Vội đau xót một cây cầu gãy đổ

Rồi một buổi ta về nơi cỏ mộ
Xa thế nhân ở tận cuối trời quên
Trả lại người cả cuộc sống bon chen
Vội chua chát của kiếp người tị nạn

Rồi một buổi ta già từ súng đạn
Trả quê hương tang tóc lại cho người
Với chiến tranh thui chột những mầm tươi
Người ở lại với hận thù chồng chất! []

Anh Sẽ Về

Hãy nhóm lửa cho dài thêm nỗi nhớ
Suối ấm hồn cô quạnh những chiều Đông
Bao năm qua trôi giạt kiếp phiêu bồng
Đi không hẹn ngày về xa xăm quá

Rồi từ ấy những phương trời xa lạ
Cũng chẳng còn quyến rũ bước chân ai
Bên nhau xưa đậm ấm bỗng chia hai
Đời viễn xứ có gì vui em hỡi!

Những buổi sáng lái xe đi rất vội
Và buổi chiều rã rượi cánh chim bay
Phải làm chi cho hết một đêm nay
Đêm vắng lặng, đêm từng đêm thương nhớ

Ôi giấc ngủ đến muộn màng trần trở
Lại hiện về biển nhớ ngợp quanh đây
Con đường xưa nghe nhịp gõ gót giày
Âm thanh nhỏ vang trong hồn trống trải

Anh chợt thấy trong màn đêm kính hãi
Lũ công an khu vực kéo vô nhà
Lại giạt mình nghe tiếng chó sủa ma
Ngỡ đạo ấy quê ta đầy bất trắc

Em hãy đợi ngày giặc thù tan tác
Anh sẽ về nối lại giấc mơ xưa
Dòng sông xanh, thôn xóm rợp bóng dừa
Lại rộn rã, lại muôn phần tươi đẹp! []

Tan Tác

Lòng ê ẩm, ta về ngang phố cũ
Những đường xưa ngỡ tối ngó tiêu điều

Những mái nhà rách nát bốn tường xiêu
Đèn leo lét như soi đường âm phủ

Những đồng rác như nắm mồ vô chủ
Mà thân nhân phiêu bạt bốn phương trời
Góc công viên, dăm cô gái làng chơi
Khuya đón khách, ngồi nhá khoai ủ rũ

Trong quán rượu bày công an, thuế vụ
Say ngả nghiêng cười nói giọng bô bô
Lũ tiêu yêu đặc chí, bọn côn đồ
Lại vắng tục chửi thề vung xích chó

Ôi đất nước nằm trong tay giặc đỏ
Biết bao giờ mới ló được đầu lên
Kể từ khi thành phố bị thay tên
Ai đã khóc những mảnh đời tan tác! []

Quê Hương Mùa Thương Khó

Nơi em ở, Xuân đã về chưa nhỉ
Chim có đôi làm ổ ở ngọn cau
Bông bưởi trắng có thơm lòng ngõ trước
Cúc có vàng cho bướm lượn hiên sau

Nơi em ở, Hạ đã về chưa nhỉ
Cho mây trời xanh trong mắt em xanh
Cho phượng vĩ đỏ như màu máu đỏ
Hơn một lần nhỏ xuống trái tim anh

Nơi em ở, Thu có buồn như liễu
Đang nghiêng mình xõa tóc đứng trong sương
Mùa Thu chết héo mòn theo lá rụng
Nhuư dáng buồn cô phụ ngóng tà dương

Nơi em ở, Đông đã tàn chưa nhỉ
Nghe như đêm buốt giá lại dài thêm
Nơi em ở như cõi âm tàn tạ
Nghe oan hồn rên xiết vọng đêm đêm

Nơi em ở, Thu vàng hay Đông xám?
Xuân có hồng? Hạ có đỏ au au?
Nơi em ở, mùa nào cây trái ngọt
Hay bốn mùa đều trở trái thương đau?! []

Quê Hương Ngàn Dặm

Khi thức dậy, quê hương xa ngàn dặm
Thấy không còn bằng hữu thuở rong chơi
Thèm được nghe lại tiếng nói, tiếng cười
Đã chìm khuất giữa sóng đời dâu biển

Những tà áo thướt tha màu lưu luyến
Những con đường đưa anh đến trường em
Qua Đa Kao, Thống Nhất, Nguyễn Bình
Khiêm
Qua Sở Thú, Thị Nghè, Hồng Thập Tự...

Nắng thuở ấy như môi em ngọt lự
Gió mát hiền như tấm mát da em
Đôi gót son anh muốn cắn đã thềm
Cho tê điếng hồn anh còn khờ dại

Em thuở ấy phần son chưa từng trái
Nụ hôn đầu vẫn e ấp chưa trao
Ôi quê hương về trong giấc chiêm bao
Với hình bóng những người thân thương nhất

Những em gái Trưng Vương còn hay mắt
Những bạn bè đồng đội thuở xông pha
Trên quê hương xưa thương nhớ xót xa
Ta hẹn gặp ngày bạo quyền tan tác. []

Lời Người Dưới Mộ

Hoa đã héo thuở em thay màu áo
Nắng đã tàn từ dạo ấy em đi
Anh nằm đây xa lắm bước vu qui
Chiều hiu hắt nụ hôn mềm ngày cũ

Mây lơ đãng nhớ biển xưa vằn vữa
Trời vào Thu quạnh lắm vết chân quen
Giọt mưa rơi tí tách những đêm đen
Rồi anh nhớ buổi mai hồng em khóc

Ôi những buổi anh theo về xóm học
Đường Thị Nghè hạnh phúc quá xa xăm
Em có về sau những tháng, những năm
Anh vẫn đợi lá me rơi thêm cũ

Thương biết mấy đóa hồng vừa chớm nụ
Đông bão về xé nát những lòng non
Anh nằm đây xa lắm những đường mòn
Xa những vết chân son vàng lá phủ

Em có về chiều ghé thăm mộ cũ
Cũng đừng buồn, đừng khóc nhé nghe em
Giấc đã đào bới nát mộ thân quen
Hận thù ấy lẽ nào em quên được! []

Về Núi

Ta về núi, lánh xa bầy chó đê
Thú cô đơn trò chuyện với mây xanh
Những xa hoa vật chất chôn thị thành
Ôi cát bụi vương gót giày du tử

Ta về núi cùng trăng sao tinh tú
Muôn hoa rừng thảo dã ngát hương Xuân
Giấc ngủ ta, chim núi hót thật gần
Rất thoải mái không vương buồn mộng寐

Ta về núi như người về cố lý
Thương nắng vàng trái lựu lối ta đi
Nghe sáo diều hiu hắt chốn từ quy
Ôi mùa Hạ với gió chiều nhè nhẹ

Ta về núi, quên chuyện đời dâu bể
Nhặt lá hồng, hóng mát ngọn thu phong
Nhấp chén trà, sương nhỏ giọt bên song
Đọc thơ cổ, thương vầng trăng cô độc

Ta về núi, hoa tuyết bay đầy tóc
Hoa tuyết bay lấp kín nẻo nhân gian
Hoa tuyết bay bát ngát đẹp vô ngần
Hoa hầy phủ linh hồn ta cô độc. []

Lời Phạm Thái

Chiều nay lạnh, ta mơ về nương tử
Vội vàng chi rời gót ngọc vân du!
Cánh hoa rơi tan tác mảnh trăng thu
Kìa gốc liễu bên đường xưa tàn tạ
Chưa hương lửa đã làm ra xa lạ
Đề ôm sâu, ta trọn kiếp thương đau!
Nương tử ơi, oan thác bởi vì đâu (!?)
Không ngăn được hai hàng châu lã chã!
Ôi chí lớn ngang tàng trong thiên hạ
Đụng chưa đầy đôi mắt của Giai Nhân!

Chủ quán đâu? Ta ghé bước phong trần
Mau đem rượu năm vò thơm hảo hạng!
Ha! Ha! Rượu! Rượu cho quên ngày tháng!
Quên đau thương, ta nán đợi chữ Thời!
Nhắc làm chi, chuyện non nước đầy vơi
Kiếm trong vò đã lâu ngày hoen rỉ!
Ta chợt tiếc đường gươm xưa tuyết kỹ
Ôi Tiêu Sơn tráng sĩ buổi chiều nay
Rượu năm vò sao chưa thỏa cơn say!
Năm vò nữa! Rượu đâu? Ta uống nữa!
Quyñnh Như hồi, chưa cùng ta hương lửa
Vội vàng chi cho đắm ngọc chìm châu!
Đề trọn đời Phạm Thái phải đeo sầu!
Ta uống nữa cho đời ta tàn tạ!
Ôi chí lớn ngang tàng trong thiên hạ
Đụng chưa đầy đôi mắt của Giai Nhân!

Nhắc làm chi, chuyện nước với chuyện dân!
Dân với nước, mặc! Ta say cái đã!
Thơ với rượu! Gã Chiêu Lý xô lá!
Chí phục Lê đành bỏ lỡ thời cơ!
Ta thấy ta hèn nhất: cứ đợi chờ!
Thời bỏ lỡ! Chết già nơi đất khách!
Gươm Phục Quốc đêm ngày đeo bên nách
Ta thấy ta đeo nhục ở bên mình!
Ta thấy ta lì lợm thật đáng khinh!
Và, ta thấy... chiều nay ta buồn bã!
Ôi chí lớn ngang tàng trong thiên hạ
Đụng chưa đầy đôi mắt của Giai Nhân! []

Gọi Người Biển Đông

Gọi người trên sóng đêm đêm
Thịt da dải nguyệt, tóc mềm rong rêu!
Đâu đây còn vọng tiếng kêu
Xé trời buốt giá biển chiều mênh mông!

Gọi người nhạt thắm phai hồng
Liễu xanh vùi sóng biển Đông tui hờn!
Gọi người đáy huyết cô đơn
Ngàn năm mây nước chập chờn bóng trăng!

Gọi người thủy táng tuyết băng
Hồn trinh ơi, ngọn hải đăng sóng gào!
Gọi người chỉ thấy trăng sao
Đêm đêm lệ nhỏ khóc vào thiên thu!

Gọi người xõa tóc trắng lu
Cấn môi bật máu, hận thù trào lên!
Biển sâu thăm thẳm ưu phiền
Hồn ơi, gôi sóng về Miền Quạnh Hiu! []

Bể Khổ

Bé gái mười hai tuổi
Lang thang trên hè đường
Vì sao mà Bé khóc?
Sao Bé không đến trường?
Áo quần sao toi tả?
Dáng vóc sao gầy nhom?
Chân tay như que củi?
Bên thùng rác lom khom
Bé kiếm tìm chi đấy?
Nhà cửa Bé nơi đâu?
Bố mẹ đâu không thấy?
Sao không nón đội đầu?
Sao chân không mang dép?
Bé đói lắm phải không?
Ôi một mẩu khoai sùng
Đã thiu trong thùng rác

Người ta liệng tôi qua
Lam nham răng chuột gặm
Chó cũng chẳng thèm tha
Người (!), làm sao ăn được?!

Cháu đói lắm, trời ơi!
Bố cháu đi cải tạo
Tuốt miền Bắc xa xôi
Lúc Sài Gòn giải phóng!
Nhà cửa cháu đâu còn!
Bị đi kinh tế mới
Làm sao mà sống nổi
Giữa một vùng núi non!
Gom góp được chút tiền
Mẹ dất cháu vượt biên
Chẳng may mẹ bị bắt
Ba năm rồi bắt tin!
Cháu bị đuổi khỏi nhà!
Cháu bị ra khỏi lớp!
Phải sống trên vỉa hè
Kiếm ny-lông giấy vụn...

Mưa! Mưa rơi tí tách!
Đêm nay dưới chân cầu
Co ro manh chiếu rách
Biết đi đâu? Về đâu?
[1982]

Quán Nhậu Chợ Huyện

Nhá nhem hơi lượn quanh chòi vắng
Con nước rờn rờ mây gốc bần
Lờ lững lục bình trôi chậm chậm
Muộn màng khói bếp đáng phân vân

Quán chợ lên đèn, bên lít rượu
Dấm con khô mực nướng vừa thơm
Công an, thuế vụ cười hô hô
Một chén đưa cay cỏ hạ đờm!

Đù má Bác Hồ thương hết biết!
Tao vừa vô mảnh đẹp hồi hôm!
Tiệc này để đó tao bao hết

Cứ nhậu thả giàn! Nhậu thiệt xôm!

Lít nữa! Rượu ngon nghen, chủ quán!
Đem lên đĩa gỏi! Nướng thêm tôm!
Mấy thằng con Ngụy kia, ê cút!
Cách Mạng đang ăn, cấm ngó mòm!

Đêm đã về khuya, mưa rả rích
Đi hui chợ huyện, phố thưa người
Con ai co quắp ngoài hiên lạnh
Quán nhậu còn nghe vọng tiếng cười!
[1983]

Thăm Bạn Kinh Tế Mới

Dẫm chiếc quần áo rách
Nhét vào bịch ny-lông
Để một bên giỏ xách
Lững thững ra Lăng Ông
Lên xe lam Bình Triệu
Trời vẫn còn tối thui
Đèn đường mờ mờ chiếu
Mắt mở mà như đui!
Trông mặt người chẳng tỏ
Quơ tay kiếm hành trang
Đây hai lom gạo đỏ
Vói dấm củ khoai lang
Dành ăn đường khi đói!
Đây nửa gói Hoa Mai
Vói xì rượu Cây Lý
Gặp bạn uống cho oai!

Bảy năm xa vời vợi
Đưa tù cải tạo về
Đưa đi kinh tế mới!
Gặp lại nhau mừng ghê!
Bằng hữu ngày xưa ấy
Nay mỗi đứa mỗi nơi
Xa nhau buồn biết ấy
Thôi, nâng ly, mày ơi!
À, Khải mù, Vương điếc...
Có gặp chúng đâu không?

Nghe nói Kính lùn chết
Ở trại Hà Sơn Bình!
Còn cái thằng Đại hói
Vượt biên thua, ở tù
Vợ nhà theo nón cối
Bụng phình như cái lu!
Tháng trước, đi thủy lợi
Tình cờ gặp Đức hèm
Trông đạo này hom hèm
Y như con ma đói!
Lên thăm mày ít bữa
Phụ trồng dăm luống khoai
Mốt, tao về thành phố
Bạn cũ đâu còn ai!

Xuân vàng phai trước ngõ
Mặt trời góc về Tây
Trên con đường bụi đỏ
Cây cối khẳng khiu gầy!
[1983]

Lê Lợi - Nguyễn Trãi

Mở trang đại cáo Bình Ngô
Bút thơm từ thuở dựng cờ Chí Linh
Cổ nhân thương mã trị bình
Thập niên binh hỏa tri tình Lũng Nhai! []

Đêm Uống Rượu Một Mình

Rượu thêm ly nữa cho say
Chừ đêm khuya khoắt tuyết bay ngập đường
Xa nhau từ độ tha hương
Sóng trôi bèo giạt tiếc thương mấy bờ

Bỗng dung thêm nụ hôn xưa
Hiên nhà ai lạnh chiều mưa cuối tuần
Nhớ về trăm ngã phân vân
Mắt xanh ai thuở tiễn chân bên trời

Rượu thêm ly nữa, chao ơi
Nỗi niềm ly khách đầy vơi túi hờn

Đêm đêm giấc ngủ chập chờn
Còn nghe biển vọng từng cơn sóng trào []

Đêm Đốt Nến Đọc Cổ Thi

Cổ nhân trung dũng kiên trinh
Thung dung tựu nghĩa uy linh sáng ngời
Trên dòng Như Nguyệt trăng soi
Còn nghe chiêng trống ba hồi thúc quân

Khí thiêng sông núi nhập thần
Câu thơ yên ngựa mấy lần an bang
Thơ ngâm dựng tóc bàng hoàng
Bỗng dung lệ bỗng hai hàng chứa chan. []

Phá Gong Cùm

Sàigòn, Hà Nội, Huế ơi
Nổi vòng tay lớn rục trời lửa thiêng
Hôm nay đất nước hai miền
Xuống đường thách đố bạo quyền gian tham

Lẽ đâu dân tộc Việt Nam
Mang gông cùm Đảng đánh cam nghèo hèn
Đuốc lên cho sáng đêm đen
Gọi hồn sông núi đòi phen nghẹn ngào

Ngày mai bên lũy chiến hào
Tự do dân chủ giương cao ngọn cờ
Nghe vang tiếng hát em thơ
Nguồn hy vọng mới tràn bờ sông xanh

Muốn tự do, phải đấu tranh!
Không đòi ai trả các anh nhân quyền?
Quốc dân ơi, hãy vùng lên!
Hàng hàng lớp lớp đạp trên đầu thù! []

Gọi Nhau

Gọi nhau thức giấc xuống đường
Gọi nhau đoàn kết bốn phương tụ về
Gọi nhau thành thị, thôn quê
Năm tay gào thét nhất tề xông lên!

Gọi nhau Nam Bắc hai miền
Đòi cho dân chủ, dân quyền, dân sinh
Gọi nhau huynh đệ chi binh
Quyết đem xương máu hy sinh cho đời

Gọi nhau sông núi đáp lời
Một trang sử mới tuyệt vời mở ra
Gọi nhau vào chốn xông pha
Mùa Dân Chủ Mới nở hoa thanh bình!

Gọi nhau vào chốn tử sinh
Đề nghe đất nước chuyển mình tốt tươi
Nghe bình minh rộn tiếng cười
Dựng đài Dân Chủ, vui đời Tự Do! []

Huyết Hận

Não nề cung kiếm treo trên vách
Tiếc thưở ngang tàng chiến địa xưa
Hào kiệt lưu vong ngòi bó gối
Rượu sầu nghiêng chén ngó băng quơ

Chiến mã gục đầu tuôn huyết lệ
Dặm dài hiu hắt nguyệt sườn non
Gươm cùn dấp cỏ e sương gió
Tóc bạc lơ thơ đợi chết mòn

Huyết hận còn lưu trang chiến sử
Tháng năm nào xóa nhục muôn đời
Một đi thăm thăm ngàn lưu luyến
Đau xót gọi thăm cổ quốc ơi!

Cờ nghĩa tung bay khắp cỏ thành
Bao giờ thấy lại mảnh trời xanh
Quê hương réo gọi bình minh dậy
Sông núi vang vang nhịp hải hành! []

Trở Về Lòng Dân Tộc

Từ khi anh thôi học
Theo Cách Mạng Mùa Thu
Cuộc đời thêm đời rách
Quê hương thêm ngục tù

Bán linh hồn cho quý
Bỏ mồ mã cha ông
Phá nhà thờ, chùa, miếu
Được hai bàn tay không!

Xương trắng chất thành núi
Máu đỏ chảy thành sông
Ngàn đời đi không đến
Ôi thế giới Đại Đồng!

Bánh vẽ sao no được
Thân cá chậu chim lồng
Hãy quay ngược mũi súng
Đốt cháy ngọn cờ hồng

Hỡi đứa con làm lạc
Rửa sạch máu hôi tanh
Trở về lòng dân tộc
Đồng bào đang chờ anh! []

Tịch Mịch

Ta biết thời gian là hữu hạn
Không gian là nỗi nhớ mênh mông
Tình yêu chợt đến rồi đi khuất
Mà vẫn tương tư một bóng hồng

Bởi yêu là hiến dâng vô hạn
Ta đã trao người chẳng tiếc chi
Người trả lại ta niềm lạnh nhạt
Mùa xuân hờ hững đã thiên di

Mây nước phải chăng là định mệnh
Muôn đời chẳng tới được gần nhau

Vàng trắng huyễn mộng ngoài khung cửa
Đường vẫn mang mang vạn cổ sầu

Ta vẫn một mình ta tịch tịch
Xem đời hư ảo tựa phù vân
Thời gian đã mất không về lại
Hạnh phúc xa vời với thế nhân! []

Đẹp Xưa

Lung linh lệ nến nhỏ trang sách
Mưa tạnh, trăng soi vóc liễu gầy
Then lỏng chờ ai chặn gối lạnh
Hồn hoa thấp thoáng mái hiên tây

Thư sinh chợt tỉnh nghìn thu trước
Đã hẹn giai nhân đến kiếp này
Dâu bẻ ngò đầu trắng đất khách
Giao tình tâm sự có đêm nay

Lời ngọt thơ gieo vẫn diễm tuyệt
Phong tình còn ngõ gái liêu trai
Đôi ta đan díu tình muôn dặm
Vàng nguyệt rêu xanh đọng gót hài

Thăm thẳm người đi ngàn nẻo gió
Mình ta vò võ suốt đêm thâu
Xa nhau thôi nhé không hờn giận
Vẫn đẹp như trăng mới thuở đầu!

Tặng Người Về

Người về thôi là hết
Tôi nhìn vào hư không
Nỗi cô đơn ở lại
Với ngày tháng mệnh mông

Đừng bắt tôi đưa tiễn
Sợ khi tôi tiễn đưa
Khó ngăn dòng lệ nhỏ
Buồn như một chiều mưa

Trên chuyến bay hôm ấy
Đường như vắng nụ cười
Từ đây rồi mãi mãi
Vĩnh viễn chẳng gặp người

Mỗi năm thu trở lại
Lá thu vàng trên cây
Rụng rơi đầy lối cũ
Vi vút gió vàng bay

Đường khuya nay vắng ngắt
Chỉ còn một mình tôi
Với vàng trắng hiu hắt
Và một áng mây trôi! []

Nỗi Nhớ Khôn Nguôi

Rồi những con đường vắng bóng em
Nhu dòng sông nhỏ vắng giang thuyền
Ga không người đến chiều hiu hắt
Quán vắng khuya về sẽ quanh thêm

Con trăng đất khách chùng ngơ ngác
Mây hững hờ che khuất nẻo về
Xa lộ mình anh lên hướng Bắc
Ai ngồi trò chuyện giữa đêm khuya

Ngày mai nắng sẽ vàng thương nhớ
Gió sẽ thì thầm trên lối xưa
Lá đỏ như lòng anh lệ đỏ
Thương em bên ấy những chiều mưa

Bao giờ? Chẳng có bao giờ nữa!
Những bước thời gian lặng lẽ trôi
Và cả không gian đầy kỷ niệm
Còn chẳng là nỗi nhớ khôn nguôi! []

Nụ Hôn Ngày Cũ

Ôm em tròn một vòng tay
Ngoài kia tuyết đỏ, trong này nồng hương
Cổ em da trắng dị thường

Anh nghe sóng vỗ thân thương vô bờ

Hôn em nụ rất tình cờ
Về anh chết lặng từng giờ tê mê
Thơm thơm lên mái tóc thề
Đôi môi cháy bỏng còn nghe hương nồng

Xuân nào nắng ấm ven sông
Nằm trên thảm cỏ phiêu bông ngó mây
Oí em dưới mấy tàn cây
Dấu chân kỷ niệm còn đây lối xưa

Đêm nao ướt lạnh dưới mưa
Đường khuya phố vắng anh đưa em về
Xưa sao mình thấy cận kề
Giờ sao cách trở sơn khê mịt mù

Hôm nay trời đã vào thu
Một mùa thương nhớ chừng như võ vàng
Hẹn hò đâu nữa rộn ràng
Nụ hôn ngày cũ bàng hoàng sao quên []

Xa Kỷ Niệm

Xa lắm rồi em ngày tháng cũ
Con đường hò hẹn lúc quen nhau
Gió lay tà áo màu lưu luyến
Hương tóc người yêu chưa biết sầu

Xưa bên gối mộng đầy hoa bướm
Văng vẳng còn nghe cả tiếng cười
Kỷ niệm xôn xao vào lớp học
Nhảy lên trang vở mới đôi mươi

Xa lắm rồi em ngày tháng cũ
Thánh đường chuông đổ nhạc lòng hương
Chia tay buổi ấy về đâu nhỉ
Em có về chẳng nẻo nhớ thương

Anh vẫn từng đêm nuôi kỷ niệm
Tìm nhau trong mộng buổi chia tay
Con trăng mùa cũ chừng thương nhớ
Đôi mắt người xưa suốt tóc bay

Ôi cánh bèo mơ về bến cũ
Muôn lần tan tác lúc ra khơi
Tha hương ai đó mà chua xót
Xa lắm còn nghe tiếng rụng rời []

Như Dòng Suối Mát

Cho tôi uống ngum ngọt ngào
Lời em sương khói thấm vào thịt da
Dường như huyền mộng đôi ta
Vẫn là hư ảo trăng và nước trôi

Lời em ướt đẫm hôn tôi
Như dòng suối mát bên đồi sao đêm
Vô tình ngọn gió nào êm
Tim tôi rụng xuống tay em hững hờ! []

Gửi Giai Nhân

Người đi du lịch hằng năm
Mà sao chẳng ghé lại thăm chốn này
Ước gì tay được cầm tay
Cùng nhau hạnh ngộ một ngày rong chơi

Đầu ghềnh cuối bãi xa khơi
Bèo mây trắng nước cuối trời tịch liêu
Chiều nay một cánh thiệp điều
Nghiêng nghiêng nét chữ mang nhiều thân thương

Biết người còn chút vấn vương
Vàng trăng đêm ấy tuyết sương lạnh lùng
Kiếp nào đây mới tao phùng
Giai nhân sóng bước anh hùng được chăng?![]

Đợi Chờ

Em có là mây, mây viển xứ
Là trăng, trăng sáng những đêm vui
Trăng tròn như mộng rồi trăng khuyết
Mây hợp rồi mây lại tách rời!

Tóc xanh buổi ấy ai ngờ được
Điểm bạc thời gian sớm lọc lừa
Tay nắm bàn tay, buông chơi với
Em về, mai biết nắng hay mưa?!

Ngồi đây mà đợi hoàng hôn xuống
Đêm vắng nhìn sao đếm nhớ nhung
Đêm đã nghìn đêm mòn môi đợi
Em về trong mộng gối tay chung

Mây hẹn, mây bay không trở lại
Thời gian có hứa đợi ai đâu
Thế mà anh đợi, anh chờ mãi
Chờ đến bao giờ mới có nhau []

Lòng Người Dâu Biển

Lặng lẽ anh về thăm chốn cũ
Gót hài đâu nữa động thêm mơ
Dường như liễu cũng sầu thương nhớ
Xõa tóc vườn xưa đáng đợi chờ

Trở lại tìm em chẳng thấy em
Hoa đào lác đác rụng quanh thềm
Lung linh nắng mỏng đầu cành biếc
Gió nhẹ mơn man ngọn cỏ mềm

Bâng khuâng anh nhớ từ lời nói
Khóe mắt làn môi tới nụ cười
Tà áo em thơm mùi phấn lạ
Vòng tay ân ái, tóc buông lơ

Về đây chợt thấy đời dâu biển
Chợt thấy lòng người cũng biển dâu!
Hờ hững vương trên chân gối cũ
Còn chẳng mấy sợi tóc em nâu []

Nhớ Nhung

Có gì trong nắng mà ngây ngất
N như nhấp rượu say say rất say
Nắng hời sao mà ta nhớ quá
N như là vương vấn tóc ai bay

Có gì trong gió mà êm ái
N như nắm bàn tay thon rất thon
Gió hời sao mà ta nhớ quá
Môi nàng đêm ấy đỏ như son

Có gì bàng bạc trong mây nhĩ
Hay chỉ mình ta thương nhớ ai
Mây hời sao mà ta nhớ quá
Lời ai như mật rót vào tai

Có gì trong nụ cười đêm ấy
Em bỏ bùa mê thuốc dẫu chẳng
Ngơ ngẩn anh về thao thức mãi
Lòng như sương phủ khói mây giăng []

Mùa Thu Nhớ Người Yêu

Thu chớm hồng lên những nhánh phong
Mây trôi bàng bạc gió qua song
Mắt nai ngơ ngác buồn muôn thuở
Sương đục giăng đầy nẻo nhớ mong

Em ở miền Tây nắng có hồng
Có nghe lời gió thoảng mênh mông
Có nghe hoa lá reo xào xạc
Rớt xuống dòng trôi lạc nhánh sông

Anh nhớ mây bay chợt ngậm ngùi
Thương em vô hạn những ngày vui
Sớm mai thử thi chiều tâm sự
Tối chuyện hờn ghen chuyện ngọt bùi

Anh trách mây trôi gió phủ phàng
Để hồn ngơ ngẩn lúc thu sang

Nhớ sao giọng nói thương thương quá
Chết điếng hồn anh những nẻo vàng []

Một Lần Có Nhau

Cảm ơn tiếng hát em đầm ấm
Anh nhớ trọn đời có tối nay
Hạnh phúc đêm xuân về bất chợt
Anh ghì cứng ngắt giữa vòng tay

Hương vị ngọt ngào ơi tiếng hát
Nghe chừng đầm ấm giữa trăng sao
Em ban hạnh phúc đầy chần gỏi
Kích ngất hồn thơ mạch ứa trào

Một khối tương tư tình muốn ngộ
Đôi vầng tâm sự gửi vào thơ
Thơ ơi hãy đổ về phương ấy
Như máu về tim, sóng ngập bờ

Như những dòng sông về biển lớn
Những lời ân ái gửi ngàn sau
Cho thơ và nhạc đời tươi mãi
Kỷ niệm một lần ta có nhau []

Sầu Mây

Anh cần đau thương nuốt nghẹn ngào
Sầu mây chỉ biết ngóng trăng sao
Đêm đêm nhỏ lệ thấm trên gối
Ôi giấc chiêm bao lạc lối vào

Quen nhau mới đó hai mùa tuyết
Sóng gió gian truân ngập mấy bờ
Hai đứa ở hai đầu lục địa
Thế mà khăng khít mỗi tình thơ

Tiểu nhân xuyên tạc trò thô bỉ
Ly gián đôi ta được mấy lần?
Thế đây, thời gian làm sáng tỏ
Vân ơi, anh rất cảm ơn Vân!

Thôi nhé, hai năm tình lận đận
Bây giờ trăng lại sáng trên mây
Phải chăng em hồi mùa đông tổ
Đã lặng êm rồi trong phút giây []

Suối Đam Mê

Hai đứa lâu lâu lại giận hờn
Giận rồi hết giận nhớ nhau hơn
Nhớ như sóng nhớ bờ thăm thẳm
Sông nhớ đại dương, sáo nhớ đàn!

Anh gọi Vân ơi, anh nhớ lắm!
Và nghe sao xuyên ở trong tâm
Xa nhau thăm thẳm ba ngàn dặm
Em có nghe chẳng tiếng gọi thâm

Anh hứa làm thơ tình gửi tặng
Em rằng thơ phải thiệt hay cơ
Không hay, em giận em không hát
Chiều tím bâng khuâng hẹn đợi chờ

Tiếng hát em như dòng suối ngọt
Thấm vào da thịt anh tê mê
Hồn anh chừng sắp tan thành nước
Con suối đam mê chảy ngược về []

Triệt Tiêu Khoảng Cách

Anh muốn ghì ôm sát thật gần
Triệt tiêu khoảng cách của châu thân
Thờ trong vùng tóc em ngào ngạt
Môi ghé vào tai khẽ gọi Vân!

Anh muốn chuyện mình hai đứa biết
Kéo thời thiên hạ lại đồn rầm
Bao nhiêu tai tiếng anh thâu hết
Phớt tình ăng-lê đưa phá ngầm

Anh muốn thâu hình em nhỏ lại
Nhốt vào lồng ngực, giấu trong tim
Và nghe thủ thi lời tâm sự
Chuyện đất chuyện trời chuyện cổ kim

Anh muốn thật nhiều nhưng chẳng nói
Chỉ hai đứa biết với nhau thôi
Bao giờ anh được gần em nhỉ
Thuở ấy lửa tình cháy phỏng môi []

Tình Yêu Và Nỗi Chết

Sáng nay tình thức dậy
Gió gầy một cành mai
Cánh bướm nào run rẩy
Sương tuyết phủ hồn ai

Đời bỗng nhiên trống trải
Dòng nước trôi trôi mãi
Mây lờ lững bay bay
Ngàn thu không trở lại

Nốc cạn ly rượu đầy
Mà buồn như chết được
Người về cuối chân mây
Ta tháng ngày bạc phước

Thuở ấy có bao nhiêu
Ta hiến dâng người hết
Ôi một thời để yêu
Và một thời để chết!

Cảm ơn em thật nhiều
Đã cho anh tình yêu
Tình yêu như nước chảy
Như mây bay phiêu diêu! []

Giá Mà...

Chao ơi đêm ấy làn môi

Cánh hoa tím đỏ hồn tôi thẫn thờ
Giận người làm bộ tỉnh bơ
Giận tôi tỏ để chân chờ nhát gan

Bây giờ vời vợ quan san
Làm sao tôi đến thờ than bên người
Giá mà đêm ấy nụ cười
Lẳng lơ đôi chút với đời làm duyên []

Giận Giỏi

Giận em chẳng dám trách em
Uống lưng chai rượu say mềm ngắt ngư
Tỉnh ra lại nhuốm tương tư
Lời ai còn động trang thư lệ nhòa

Dặm ngàn thăm thăm đường xa
Cầu sương lơ lửng trăng ngà ghẹo ai
Nhớ nhung thao thức đêm dài

Chong đèn ghi vội một vài ý thơ
Sớm mai hết giận, ngăn ngờ
Thôi, anh xin lỗi đã ngờ vực em! []

Tình Si

Trời ơi cực ác cùng hung
Tại sao người ấy hành tung ngược đời
Chấp tay tôi lạy van người
Giết tôi ngọt sớt nụ cười lạnh tanh!

Tại sao phải nói dối quanh
Tại sao mặt ngọt ngoài vành môi son
Một mai tôi chết cô đơn
Tình si một khối oán hờn chưa tan! []

Cõi Mộng

Bàn tay em ngón kiêu xa
Cho anh gửi mộng theo tà áo bay
Tiễn em quãng ngắn đường này
Cho dài thương nhớ những ngày đơn côi

Đêm về thao thức không thôi
Thèm ơi chết được làn môi ai hồng
Tàn thu, trời sắp vào đông
Nghe như xa vắng mệnh mông cỗi người []

Lá thay màu

Đêm qua tâm sự nói cười
Hôm nay gặp lại như người chưa quen
Dấu ai đôi trắng thay đen
Tình tôi nguyên vẹn hoa đèn trước sau

Có đâu như lá thay màu
Thu đông xuân hạ nỗi đau bốn mùa
Bây giờ tôi biết chanh chua
Gừng cay, mật đắng, tình đùa đẩy thôi

Giận người, tôi giận luôn tôi
Lỗi gì đâu để chia phôi bể bàng
Con đò rời bến sang ngang
Một mùa tang chế thu vàng hắt hiu! []

Cõi Sầu

Xa nhau ngày tháng xanh xao
Ngẩn ngơ lối cũ hư hao bóng chiều
Liều buồn nhẹ giữa cô liêu
Mơ màng tưởng nhớ người yêu cận kề

Chập chờn hồn mộng bến mê
Gót sen lãng đãng, tóc thè nhẹ bay
Vội vàng tay nắm bàn tay
Giật mình quơ đũa tháng ngày xót xa

Tình cờ gặp lại người ta
Sao mà lạnh nhạt như là chưa thân
Tôi tương tư đến triệu lần
Nguyệt soi đáy nước phù vân giữa trời

Sao người không nói một lời
Tôi về tôi nhớ một đời có nhau
Hồn tôi lẻo đẻo ngàn sau
Theo người về tận cõi sâu hư vô

Đêm nay người ở nơi mô
Cho tôi đợi nhé bên hồ chứa chan
Kiếp nào lên suối giải oan
Uống chung một ngụm cho tan lời thề []

Nửa Khuya Thức Giấc

Nửa khuya thức giấc nhớ ai
Bâng khuâng tâm sự trái dài xót xa
Đêm nay người có nhớ ta
Dấu là một thoáng sát na chập chờn

Nửa khuya thức giấc tủi hờn
Chao ơi người ấy cô đơn cỗi nào
Một mai ta ngủ cõi đào
Mang theo hình bóng người vào thiên thu

Nửa khuya thức giấc trăng lu
Chao ơi lửa đốt tâm tư bồn chồn
Thần giao cách cảm linh hồn
Ước gì hai nụ môi hôn lại gần

Nửa khuya thức giấc phân vân
Xin người tâm sự một lần nữa thôi
Một mai hai ngã xa vời
Cánh chim góc bể chân trời lênh đênh []

Trái Đắng

Em nguy hiểm như một loài rắn độc
Anh ngu ngơ như đứa trẻ dại khờ
Và tình yêu chợt đến thật không ngờ
Lời em gọi ngọt ngào như mật ngọt

Một buổi sớm ven đồi nghe chim hót
Hái bông hồng gai xước máu đầy tay
Nụ cười em mê hoặc giữa ban ngày
Anh cắn vội lót lòng dăm trái đắng

Ngó cánh bướm muôn màu say trong nắng
Những đài hoa thơm ngát nụ mong chờ
Chú nai vàng còn ngơ ngác trong mơ
Chân đã vướng sa vào vòng cạm bẫy

Em tinh quái như thợ săn từng trái
Anh vụng về như nai lạc rừng thưa
Ôi đêm nay trời lại đổ cơn mưa
Anh thổn thức như chưa từng thổn thức! []

Hao Gây

Em hãy đi, đừng bao giờ trở lại
Để mình anh buốt giá trái đau thương
Để mình anh ngơ ngẩn những con đường
Với kỷ niệm chưa phai mờ dấu vết

Em hãy đi, xem như tình đã chết!
Như nắng chiều thoi thóp ngọn đồi thông
Như sương tan trên mặt nước mênh mông
Chỉ còn lại mơ hồ trong giấc ngủ

Cứ lẳng lẳng em ơi rời lá phủ
Rồi mây che vầng trăng cũ thơ ngây
Với thời gian kỷ niệm sẽ hao gầy
Chỉ còn lại bài thơ tình ngày cũ

Em chưa xé còn phong nơi góc tủ
Mực dấu phai nhưng nét chữ chưa mờ
Có chạnh lòng đôi phút nhớ người thơ
Em đọc lại thấy hồn anh trong đó []

Chuyện Tình

Xuân thấp thoáng giữa hai hàm răng trắng
Đóa đào tươi mơn mớn cặp môi hồng
Bầu trời trong trong đôi mắt em trong
Anh sống lại sau những ngày băng giá

Cho anh gửi hồn anh theo gió hạ
Thôi luôn vô trong mái tóc em thom
Cho anh ngồi bên gác ngủ cô đơn
Nghe em thở dịu dàng trong lồng ngực

Cho anh đến những nẻo vàng thu trước
Nhịp song hành theo nhịp bước em đi
Mùa thu ơi, xin đừng bắt chia ly
Anh mơ ước đến một ngày sum hiệp

Anh sẽ nhóm ngọn lửa hồng trên bếp
Đợi em về đêm ấm bữa cơm chiều
Ngồi bên nhau ôn kỷ niệm thương yêu
Rằng thuở ấy có một chàng thi sĩ ... []

Khi Yêu Em

Khi yêu em ngày dài như thế kỷ
Những băng khuâng với khắc khoải đợi chờ
Điện thoại reo, anh như đứa trẻ thơ
Mặt rạng rỡ khi thấy bầu sữa mẹ

Khi yêu em, không gian tràn ân huệ
Với nụ cười rục rịch nắng ban mai
Với lời ngon như một chiếc hôn dài
Quên bằng cả không gian đầy lưu luyến

Em chợt đến chợt đi không hò hẹn
Anh ghen ngào thương nhớ mắt dăm dăm
Khi tình yêu vừa bén rễ trong tâm
Đêm thao thức chép vần thơ ân sủng

Em không trách anh nói năng rất vụng
Bởi vì em thâm cảm mỗi tình chân

Bởi vì anh đã trang trọng ân cần
Dâng tặng em trọn trái tim nồng ấm []

Tàn Phai

Lời mật ngọt đã chứa mầm phản trắc
Môi kề môi, tâm nhịp đã chia đôi
Tay vuốt ve, móng vuốt đã đâm chồi
Hương phấn lạt bên xác thân kẻ lạ

Nhan sắc ấy sớm tàn theo nắng hạ
Mây thu buồn hờ hững đọng trên vai
Gió đông chiều ảm khuất bóng đêm dài
Vàng trắng cũ hắt hiu ngoài khung cửa

Có nuôi tiếc cũng chẳng còn nhau nữa
Mất nhau rồi, đổ vỡ đã kề bên
Kỷ niệm xưa, nỗi buồn bã không tên
Sẽ nhàn nhạt, sẽ tàn phai,... hư ảo!

Trong âu yếm đã có phần gượng gạo
Đôi diện nhau, nhìn chẳng thấy mặt nhau
Mất nhau rồi, còn chẳng vết thương đau
Vẫn nhỏ máu nơi đáy hôn thiên cổ []

Tuyệt Vọng

Tuyết đỏ, chiều đi trong quạnh quẽ
Đêm hoài cho đoạn cuộc lưu vong
Bao tia hy vọng âm thầm tắt
Ôi những bàn tay đã cứng còng

Ngậm ngùi chuyện áo cơm tí tiện
Những mảnh đời trôi giạt quẩn quanh
Đôi mắt lạc thần cơn hấp hối
Còn mơ chi nữa cái hư danh!

Đâu đó vắng lên vài tiếng sủa
Lữ hành lầm lũi bước... đêm thâu
Ngàn trùng thăm thẳm chân trời cũ
Huỳnh đệ kim bằng cũng biển dâu!

Tùng đàn quạ đói trên sông lạnh
Kêu, tiếng khô khan, nghe náo nùng
Chiến hữu xếp hàng nơi miệng huyết
Mỏi mòn chờ đợi phút lâm chung! []

Lửa Gọi Phong Ba

Đã cháy trang thơ cạn rượu mời
Biển Đông gào thét hận chưa vơi
Mòn con mắt ngóng trang hào kiệt
Lửa gọi phong ba dậy bốn trời

Cố quốc chập chùng xa vạn dặm
Đường về thăm thẳm khuất chân mây
Đêm mơ vó ngựa bùng chinh chiến
Chợt tỉnh nhìn theo bụi gót giày

Đã rụng ngày xanh héo tuổi vàng
Chết từng thớ thịt, nát tim gan
Người xưa tâu quốc vung trường kiếm
Chém đá hòn sỏi bóng nguyệt tàn!

Tóc bạc hững hờ danh lợi hão
Vàng son nuôi tiếc thuở xông pha
Chờ nghe sấm sét rền sông núi
Trên đồng xương tàn lại trở hoa []

Chính Khí

Những tượng đồng thau sét rỉ ời
Đứng ngời chi đó, dậy đi thôi!
Có nghe thao thức hồn chai đá
Quờ quạng trong đêm những bóng Hời

Quá khứ vàng son mờ cát bụi
Chiến bào, cung kiếm hóa đồ chơi
Anh hùng mặt vụn tàn binh lửa
Tiết tháo còn ai cuộc đời?!

Bàn tiện gặp thời trông dễ ghét
Cái tình đồng chí bạc như vôi
Quê hương rách nát như tàu chuối
Dân chúng lầm than đã tới hồi

Gái trai già trẻ Trung Nam Bắc
Gào thét xông lên! Chẳng thể ngồi!
Dân chủ cờ tung bay phất phới
Tự do thần tượng đã lên ngôi

Tượng đồng sét rì chờ chi nữa
Sông núi gọi sao chẳng đáp lời?
Đứng dậy! Nghe chẳng giờ đã điểm
Bùng bùng chính khí lửa thiêng soi []

Hương Mùa Thu Cũ

Em xa vắng như nàng tiên xa vắng
Tôi gọi thầm ngàn nỗi nhớ mênh mang
Sáng hôm nay ai nhuộm lá thu vàng
Để tôi nhớ thương mây trời bàng bạc

Con chim nhỏ tìm đàn kêu ngơ ngác
Em ở đâu, tôi lưu lạc chốn này
Để thu về trên ngọn gió heo may
Hồn trống trải con thuyền trôi không bến

Em chợt đến chợt đi không hò hẹn
Nhu hôm nào trời chợt nắng chợt mưa
Để tôi về ngơ ngẩn những thu xưa
Khơi kỷ niệm tìm hương thơm mùa cũ

Nghe rất nhẹ mơ hồ trong sương phủ
Gót nai về ủ rũ dưới thông cao
Lại chạnh lòng chợt nhớ đến thu nào
Em gần gũi giữa vòng tay triu mến []

The Blue Danube

Nghe em hát Dòng Sông Xanh buổi sáng

Như uống vào dòng tươi mát bao la
Nắng lung linh niềm hạnh phúc chan hòa
Đầy ân sủng, tin yêu và hy vọng

Em, ngọc nữ ngọc ngào. Anh trên sóng
Nước lênh đênh Từ Thức nhập Thiên Thai
Và thời gian quá khứ lẫn tương lai
Cùng hiện tại hòa tan trong tiếng hát!

Hồn mở rộng với mây trời bát ngát
Rất xa xôi nhưng cảm thấy thật gần
Say như say giữa sóng mắt giai nhân
Anh thầm gọi như trong cơn mê sáng

Em tiếng hát Dòng Sông Xanh buổi sáng
Vẫn ngọc ngào vang vọng trái tim anh
Sông một dòng tươi mát nước trong xanh
Ôi kỷ niệm êm đềm quanh tiếng hát []

Vào Mộng

Em hong tóc, nắng hồng thơm gió biển
Cánh buồm căng, hai buồng phôi anh đầy
Nhu hương lan tươi mát giữa vòng tay
Hương tinh khiết và hồn anh ngây ngất

Em hãy dựa đôi vai mềm thật sát
Vào ngực anh cho đông bão tan đi
Sợ thời gian bước vội vã chia ly
Anh ghì chặt nghe biển trời bát ngát

Gió thổi thổi với hàng thông xanh ngắt
Sóng thì thầm muốn bày tỏ niềm yêu
Ờ cát vàng lưu luyến vạt nắng chiều
Hứa nhau nhè trái tim chung nhịp đập

Em hong tóc trên ngực anh đầy ấp
Hoa địa đàng hạnh phúc nở quanh ta
Tóc em mềm bờ vai nhỏ kiêu xa
Mình hai đứa tay đan tay vào mộng []

Anh Vẫn Đợi

Ôi hạnh phúc bình thường đơn giản quá
Mà bao năm mơ ước vẫn xa vời
Hai trái tim chung mái ấm đẹp đôi
Chung nhịp đập buồn vui cùng chia sẻ

Những buổi sáng ngồi bên nhau tỏ thề
Tách trà thơm ngào ngạt đượm hương sen
Thú văn chương xa lánh cõi bon chen
Không phiền muộn lo âu cùng hờn giận

Nhắc chuyện cũ thuở yêu người lận đận
Tình mười năm còn lạ tập thơ xanh
Những hẹn hò tha thiết dệt mộng lành
Những kỷ niệm một đời anh nhớ mãi

Anh vẫn đợi những chiều đông trông trái
Ngó ngoài trời bão tuyết ngập mênh mông
Giá có em ngồi bên bếp lửa hồng
Ôi hạnh phúc bao giờ anh có được

Em thương nhớ, bao năm rồi mơ ước
Con đò nào cập bến được bình yên
Cuộc tình nào hạnh phúc được lâu bền
Em thương nhớ, đừng quên anh vẫn đợi []

Hồ Công Tâm

//-//

Bạt / Xuân Vũ

THƠ HỒ CÔNG TÂM: TIẾNG LÒNG TÔI!

• Xuân Vũ

Thơ chiến đấu cần phải được nuôi dưỡng mạnh mẽ hơn lúc nhân tình thế thái đang rời rã để làm mảnh đất cho những việc vô luân. Thơ là tinh hoa của tiếng nói và chữ viết. Thơ hay được nhớ trong trí như ghi khắc!

Tôi đọc thơ Hồ Công Tâm, thấy nó là tiếng lòng của tôi. Nhưng, tôi nghĩ, không chỉ là của tôi mà còn là của độc giả khắp nơi. Bởi nó thể hiện ước vọng của những người vong quốc mong phục quốc, nó là lời phóng thẳng vào mặt kẻ thù “đỉnh cao trí tuệ”. Nói rõ ra nó là những nhát chém. Vào thân hình kẻ thù đang rã rột.

Đối với tôi, viết bài này là một lời cảm ơn Hồ Công Tâm đã gây đúng tiếng lòng của tôi với cây đàn nhiều phím.

*Gươm phục quốc đêm ngày đeo bên nách
Ta thấy ta đeo nhọc ở bên mình
Ta thấy ta lì lợm thật đáng khinh
Và, ta thấy chiều nay ta buồn bã
Ôi chí lớn ngang tàng trong thiên hạ
Đừng chưa đầy đôi mắt của giai nhân!*
(Lời Phạm Thái)

Thơ Hồ Công Tâm ai oán, đắng cay nhưng không làm cho người đọc rũ xuống, mất ý chí chiến đấu. Cũng rượ, cũng sâu vong quốc, nhưng không phải thứ rượ ma quái, không phải thứ sâu úy mị.

*Ngoảnh lại mười lăm năm biệt xứ
Ai cười ai khóc lúc chia ly
Ngày xưa Câu Tiễn sâu vong quốc
Có giống đời nay lũ Thiệu Kỳ!*

*Gái đẹp rượu ngon vùi sự nghiệp
Lâu dài nhung lụa cột đôi chân
Ngựa xe bóng lộng tàn thân thể
Quốc sử còn ghi đũa đội quân!
(Sầu Vong Quốc)*

*Ôi chí lớn ngang tàng trong thiên hạ
Đừng chưa đầy đôi mắt của giai nhân!
Chủ quán đâu? Ta ghé bước phong trần
Mau đem rượu năm vò thơm hảo hạng
Ha! Ha! Rượu! Rượu cho quên ngày tháng
Quên đau thương, ta nán đợi chữ Thời
Nhắc làm chi chuyện non nước đầy voi
Kiếm trong võ đã lâu ngày hoen rỉ
Ta chột tiếc đường gươm xưa tuyệt kỹ
Ôi Tiêu Sơn tráng sĩ buổi chiều nay
Rượu năm vò sao chưa thỏa cơn say
Năm vò nữa! Rượu đâu? Ta uống nữa!
(Lời Phạm Thái)*

Hãy đọc những câu thơ rướm máu của thi sĩ,
một cảm xúc lạ lùng nhưng rất hiện thực:

*Rồi mái tóc cũng ngã màu sương khói
Hận lưu vong dề trĩu nặng đôi vai
Mắt đăm đăm trời cổ quốc u hoài
Nghe tan tác những vàng son chói lọi*

*Những thương tích năm xưa còn lở lói
Những nghẹn ngào đau nhói nỗi chia ly
Những nỉ non thề thốt lúc ra đi
Những hăm hở hẹn nhau ngày trở lại*

*Nơi viễn xứ ôm mối sầu tê tái
Những ngày xanh theo năm tháng úa vàng/
Mây trắng về sông núi phủ màu tang
Ai chết đó mà linh hồn quần quại*

*Gửi búi tóc và trái tim bất hoại
Qua ngàn trùng sóng nước đến quê hương
Tóc thả trôi cho gió cuốn bên đường
Bay vút vờn như ma Hời cổ đại*

*Tim một thuở sầu chưa nguôi quần quại
Máu còn tươi như trái chín trên cành*

*Hãy tâng treo trên ngọn cỏ thụ xanh
Cho chim chóc muôn phương về rỉa rói
(Trái Tim Vong Quốc)*

Bi tráng, hào hùng và tươi sáng:

*Rồi anh sẽ theo em lên trường quận
Nghe muôn tà áo trắng phất phơ bay
Ở rượu không uống mà lòng anh say
Em khúc khích cười rung rinh vành nón*

*Rồi cô giáo hân hoan niềm vui lớn
Lên giảng bài Lịch Sử Việt hôm nay
Đất nước ta ơi rục rờ từ đây
Nam Tung Bắc sạch bóng thù Cộng Sản!
(Rồi Một Ngày)*

Nhân đây tôi muốn xin nhắc lại một kỷ niệm của thời “thơ ấu ham đọc thơ và chép thơ của tôi”. Rủi thay tôi gặp thơ Tố Hữu. Anh chàng này tuyên truyền chủ nghĩa cộng sản bằng những bài thơ xã hội rất xã hội: Cô Lái Đò Sông Hương, Mồ Côi, Lão Đày Tớ... Tôi mê lắm. Hơn 50 năm qua, tôi vẫn còn nhớ có thể chép nguyên ra. Xin ghi ra một bài:

...
Trên nẻo đường sương lạnh
Đi về đâu em ơi
Phơi thân tàn cô quạnh

Em sưởi trong bàn tay
Cho lòng băng giá ấm
Lìa cành lá bay bay
Như mảnh đời u thảm

Lá đong khóc tràn trề
Chao ơi buồn không nói
Em ơi biết đâu về?

Con chim non không tổ
Trẻ mồ côi không nhà
Hai đứa cùng đau khổ
Cùng ngát ngưỡng bê tha

Rồi ngày mai rã cánh
Rụi chết bên đường đi

Thờ ơ đôi mắt lạnh
Nhìn chúng: có hề chi!
(*Tố Hữu - Mồ Côi Xà Lim Huế, 1929*)

Tên “nhà thơ bip” mô tả cảnh mồ côi hay lắm.
Và kêu gọi theo Cộng Sản để tiêu diệt những
cảnh đời bất hạnh đó. Mía mai thay, Cộng Sản
đã cai trị Việt Nam trên 50 năm mà trẻ con còn
bất hạnh hơn nhiều. Hãy đọc Hồ Công Tâm
mô tả em bé miền Nam Việt Nam khi Cộng
Sản tới:

*Bé gái mười hai tuổi
Lang thang trên hè đường
Vì sao mà Bé khóc?
Sao Bé không đến trường?*

*Áo quần sao tôi tả
Dáng vóc sao gầy nhom?
Chân tay như que củi
Bên thùng rác lom khom
Bé kiếm tìm chi đấy?
Nhà cửa Bé nơi đâu?
Bố Mẹ sao không thấy?
Sao không nón đội đầu?
Sao chân không mang dép?
Bé đói lắm, phải không?
Ôi một mẩu khoai sùng
Đã thiu trong thùng rác
Người ta liệng tới qua
Lam nham răng chuột gặm
Chó cũng chẳng thèm tha
Người (!) làm sao ăn được?!*

*- Cháu đói lắm, trời ơi!
Bố cháu đi cái tạo
Tuốt miền Bắc xa xôi
Lúc Sài Gòn giải phóng!
Nhà cửa cháu đâu còn!
Bị đi kinh tế mới!
Làm sao mà sống nổi
Giữa một vùng núi non!
Gom góp được chút tiền
Mẹ dắt cháu vượt biên
Chẳng may Mẹ bị bắt
Ba năm rồi bật tin!*

*Cháu bị đuổi khỏi nhà,
Cháu bị ra khỏi lớp!
Phải sống trên vỉa hè
Kiếm ny-lông giấy vụn
...*

*Mưa! Mưa rơi tí tách!
Đêm nay dưới chân cầu
Co ro manh chiếu rách
Biết đi đâu? Về đâu?!*
(Bê Khô, 1982)

Xin đừng nói về sự tượng trưng, hãy nhìn thực
tế:

*Dăm chiếc quần áo rách
Nhét vào bịch ny-lông
Để một bên giỏ xách
Lững thững ra Lăng Ông
Lên xe lam Bình Triệu
Trời vẫn còn tối thui
Đèn đường mờ mờ chiếu
Mắt mở mà như đui
Trông mặt người chẳng tỏ
Quơ tay kiểm hành trang
Đây hai lon gạo đỏ
Với dăm củ khoai lang
Dành ăn đường khi đói!
Đây nửa gói Hoa Mai
Với xì riệu Cây Lý
Gặp bạn uống cho oai!
Bảy năm xa vời vợi
Đứa tù cải tạo về
Đứa đi kinh tế mới
Gặp lại nhau mừng ghê!*

*Bằng hữu ngày xưa ấy
Nay mỗi đứa mỗi nơi
Xa nhau buồn biết mấy
Thôi nâng ly mà ời!*

*À, Khải mù, Vượng điếc!
Có gặp chúng đâu không?
Nghe nói Kinh lùn chết
Ở trại Hà Sơn Bình!*

Còn cái thằng Đại hói

*Vượt biên thua, ở tù
Vợ nhà theo nón cối
Bụng phình như cái lu!*

*Tháng trước, đi thủy lợi
Tình cờ gặp Đức hèm
Trông đạo này hom hem
Y như con ma đói!*

...
*Lên thăm mày ít bữa
Phụ trông dăm luống khoai
Mốt, tao về thành phố
Bạn cũ đâu còn ai?!*

...
*Xuân vàng phai trước ngõ
Mặt trời ngó về Tây
Trên con đường bụi đỏ
Cây cối khẳng khiu gầy!*
(Thăm Bạn Kinh Tế Mới, 1983)

Sự lão khoét và tàn bạo:

...
*Làm thì lão, báo cáo thì tuyệt hảo
Cướp chuyên nghề, người tráo trở gian tham
Và giờ đây bàn tay đã nhúng chàm
Người lì lợm như không tìm không óc
Hời bạo chúa, người vô luân, vô học!
Người kéo dài lịch sử mấy chục năm
Đi đến đâu cũng gieo rắc hờn căm
Người cai trị ra sao, người tự vấn
Mà dân chạy bỏ nhà đi tị nạn
Sợ người hơn sợ ác thú rừng xanh
Mở mắt nhìn ra thế giới chung quanh
Thấy các nước đều văn minh tiến bộ
Người ngoan cố vấn ngăn sông cấm chợ
Hỏi làm sao mà nước mạnh dân giàu
Người chuyên dùng lũ mặt ngựa đầu trâu
Mỗi khu vực có công an kèm kẹp
Người tài giỏi bị các người chèn ép
Khó cất đầu lên khỏi mặt hổ sâu ...*
(Nói Với Bạo Quyền CS)

Sau đây là một bức tranh hiện thực mô tả sự “đẹp đẽ” của chủ nghĩa cộng sản rút nhỏ trong

một buổi nhậu một bức tranh tuyệt bút của Hồ Công Tâm:

*Nhá nhem dơi lượn quanh chòi vắng
Con nước rờng trơ mấy gốc bần
Lờ lững lục bình trôi chậm chậm
Mộn màng khói bếp dáng phân vân*

*Quán chợ lên đèn, bên lít rượu
Dăm con khô mực nướng vừa thơm
Công an, thuế vụ cười hô hố
Một chén dưa cay cổ hạ đờm!*

*Đù má Bác Hồ thương hết biết
Tao vừa vô mánh đẹp hồi hôm
Tiệc này để đó tao bao hết
Cứ nhậu thả giàn, nhậu thiệt xôm!*

*Lít nữa! Rượu ngon nghe chủ quán!
Đem lên đĩa gỏi, nướng thêm tôm!
Mấy thằng con Ngụy kia, ê cút!
Cách Mạng đang ăn cấm ngõ mồm!*

...
*Đêm đã về khuya mưa rả rích
Đi hui chợ huyện, phố thừa người
Con ai co quắp ngoài hiên lạnh
Quán nhậu còn nghe vọng tiếng cười*
(Quán Nhậu Chợ Huyện)

Đọc bài này thích quá, tôi đọc đi đọc lại cả chục lần. Nó vừa mang tính chất nghệ thuật vừa mang tư tưởng của tác giả. Tôi thấy lũ chúng nó ăn nhậu khoái trá, miệng nhai nhồm nhoàm. Đó là bọn chủ tịch ủy ban Huyện, Công an, Thuế vụ tỉnh, trung ương. Chúng có một đức tính Mác Lê phó cho là “ăn”! Ăn bất cứ cái gì, cả xương thịt người chết và cả xương thịt Mác Lê của nhau. Chúng nó ngồi ghéch chân lên ghé, kêu thét gọi thêm đồ nhậu. Hồ Công Tâm làm cho tôi nhớ câu ca dao thành Hồ:

Công an, thuế vụ kiêm lâm
Ba thằng giặc đó, phải đâm thằng nào?

Công an, thuế vụ, thủy lâm
Ở xa thì bắn, ở gần thì đâm

Màn nhậu của chúng không phải là khô mực, tôm nướng. Rượu chúng nốc không phải là rượu thường. Đó là xương máu của dân tộc! Chứ không ư? Chúng làm sao có 70 tỷ đô-la đút vào nhà băng hải ngoại? No phê. Đồng chí Mác được chia bao nhiêu, giá đồng chí là đảng viên Cộng Sản Việt Nam thì đồng chí chưa chết sớm thế. Các đồng chí Võ Văn Kiệt, Lê Đức Anh, Đỗ Mười xuất sắc hơn tổ tiên chúng nhiều. Mấy tên này vẫn là vô sản nguyên xi và kêu gọi “Vô Sản toàn thế giới liên hiệp lại”! Hãy nhìn đây những tên “vô sản” ăn nhậu và cầm vô sản ngó mồm.

- Cách Mạng đang ăn, cầm ngó mồm!
- Mấy thằng con Ngụy kia, ê cút!
- Đù má Bác Hồ thương hết biết!

Nếu tôi là họa sĩ thì tôi sẽ vẽ thành tranh bài thơ này.

Tôi đọc, cười bò càn ra. Đây là bài thơ rất hay, hay tuyệt, nhưng nó lại rất đơn sơ mộc mạc, không ồng ẹo làm dáng. Thơ của Hồ Công Tâm không làm dáng nhưng gây cảm xúc mạnh, ấn tượng sâu. Cộng Sản không phải là một lý tưởng, mà là một trò bịp khoa học. Bởi vậy có cả chục triệu người mắc lừa. Và cũng có cả chục triệu người đã sáng mắt ra. Nay mai ở Vệt Nam sẽ chỉ còn lại Đỗ Mười. Nhưng một Đỗ Mười chết khô và không được ướp... muối..

Cộng Sản là người không có tài gì ngoài tài bịp, không có gì đáng kính, mà cũng không có gì đáng yêu. Đó chỉ là những kẻ đáng cho toàn dân căm thù. Mà sự kiện nóng bỏng gần gũi nhất là cuộc nổi dậy của nhân dân tỉnh Thái Bình. Đọc phần đầu của Thơ Hồ Công Tâm, độc giả sẽ có cảm tưởng như tôi vậy.

Tôi không đề cập đến kỹ thuật của Hồ Công Tâm. Tôi chỉ nói đến tính chất chiến đấu của thơ ông. Nghệ thuật nào xúc động được lòng người đọc thì đó là nghệ thuật cao.

- Lẽ đâu dân tộc Việt Nam

Mang gông cùm đảng, đành cam nghèo hèn!
- Đù má Bác Hồ thương hết biết!

Thương Bác Hồ quá sá đến nỗi phải “đù má Bác” mới đã thì quả thật là thứ tình thương đặc biệt, không thấy ở đâu. Nếu vậy từ đó ta có thể kéo ra một “công thức tình thương” khác như thèorème réciproque trong toán học vậy. Đối với Mác Lênin thì các nhậu sĩ cấp huyện này cũng có thể “Đù má Mác Lê, thương biết mấy!” phải không?

Cái tiếng chửi đồng là ngôn ngữ hiếm, tục tằn nhưng đem nó vô thơ mà không thấy nó tục, ngược lại thấy nó khoái khẩu cái mồm trong bức tranh sau đây:

“Cách Mạng đang ăn, cầm ngó mồm!”

Tôi đọc câu này tôi lại cười bò ra, chữ “ăn” ở đây thật là tuyệt. Tôi đổ ai analyzer nó cho hết ý. Cách mạng là gì? Ăn là gì? Nam Cao mô tả Chí Phèo tuyệt sắc: Hắn vừa đi vừa chửi, chửi người rồi lại chửi đời... Đời là tất cả, nhưng lại chẳng là ai. Thế nên không ai trả lời.

Trở lại Hồ Công Tâm, Cách mạng là tất cả cái mắng đở đở, đen đen, mốc mốc, xám xám pha tạp đó nhưng lại chẳng là ai. Nó là người lẫn vật, hai chân lẫn bốn chân, mặt vuông, mặt tròn nhưng không thiếu cái miệng để nói láo và để ăn. Nói láo và ăn, cái nào là nhiệm vụ chính của Cách mạng? Có lẽ cả hai, vừa nói láo vừa ăn, ăn xong lại nói láo, hoặc vừa nói láo vừa ăn cho ngon, hoặc vừa ăn vừa nói láo cho tron cuống họng. Đời là tất cả, nhưng lại chẳng là ai. Thì Cách Mạng là Bác Hồ, là Tổng Bí Thư, là Bộ Chính Trị, là Chủ tịch, là Thủ tướng... ai cũng có thể là cách mạng được cả.

Nói láo những gì, nói những gì gọi là nói láo. Nói:

- Cách mạng thành công ta sẽ xây dựng đất nước đẹp gấp mười lần xưa!
- Tủ lạnh, ti-vi nhân dân ta dư có
- Xã hội chủ nghĩa thiên đàng thế gian

Đó là nói! Còn ăn là gì?

Ăn tất cả chẳng chừa thứ chi, đồng chi, thau thiếc.

Ăn tiết canh, mỡ vịt, ruột chó quay chao, luộc, ninh nhừ. Ăn đầu bò, đầu heo, bao tử cá tra, đầu gà và đầu... ngụy! Nói chuyện Cách Mạng ăn là không cùng. Đô-la cũng nuốt, bạc dỏm cũng xoi. Vợ ngụy cũng không tha, đế quốc tư bản cũng ghém tái luôn. Cách Mạng ăn luôn nhà thờ, thánh thất, chùa Phật, miếu mạo tổ tiên, thịt xương tiền bối. Ăn không hết, Cách Mạng đem về nhà cho vợ con Cách Mạng ăn, đem bán rẻ cho đồng chí anh em, cho tư bản phản động, giá nào cũng bán. Đó là cá choạng ăn. Từ cái sự ăn đó nó quá mỹ thuật nên khi Cách Mạng ăn thì :

“Cấm ngó mồm”!

Hồ Công Tâm viết câu này tuyệt bút. Một câu đủ làm thi sĩ rồi! Ôi cái mồm của Cách Mạng nó đẹp làm sao! Vì thế cấm ngó! Cũng như khẩu hiệu “Cấm đá” ở góc tường, ở chân tượng Lê-nin.

Thằng ngụy nào dám nói Cách Mạng ăn (phải nói Cách Mạng xoi, Cách Mạng xực!) đi cải tạo Trảng Lớn Bù Gia Mập... 5 năm!

Thằng ngụy nào dám ngó mồm Cách Mạng: đi cải tạo Hoàng Liên Sơn!

Thằng cán nào khen mồm Cách Mạng đẹp như cờ đỏ sao vàng: thăng 3 cấp, vô Bộ Chính Trị, con cháu đi học Mỹ thả giàn không xét lý lịch.

Chỉ một tiếng “ăn”: Cách Mạng hiện nguyên hình thanh lịch. Xúc ướp cũng ăn như Hồ chủ tịch. Hồ chủ tịch cũng ăn chứ không à. Mỗi năm 3 triệu đô la. Không phải mồ hôi nước mắt bần cố nông là gì? Tôi chỉ đi đến cái “quán nhậu chợ huyện” thì dừng chân. Không đi xa hơn nữa. Thấy rõ Cách Mạng rồi còn đi tìm cái gì hơn? Tôi nghe tiếng cười vọng ra. Không nhìn, không dám nhìn. Nhắm mắt cũng thấy “Cách Mạng đang ăn”!

Đủ rồi!

San Antonio, November 1997

XUÂN VŨ